

Istenes Enekl.

nem venök, idvőségünk ki legyen ha ismernök.

Eő réánk mind öröcké nem haragszik, azi véledé hogy immár csak feddözik, idvőségünkre bizony igyekezik, bűneinkről többé nem emlékezik.

Segítségét adgyon ezi hogy hisselek. ostorát hogy jóra magyarázhatassuk, kegyelsséget kérjük mi hogy hihessük, ez világon élighető bölghatassuk.

Ez igékben Istennek ostorának, oka vagyon minden nyomorúságnak, kegyelsség innen terjedik. Anyánknak, kiseri dúclösséghelyen benti fiának.

M A S.

P Anafelkodunk most orfágnaknak ily nagy pusztaságán, és bosszonkodunk mar

K 2 haánk

ának ily nagy kár-vallásán,
de nem bánkodunk az meny-or-
szágok ily nagy pusztaságán.

En azért holok drága vóláról
magas menyországok, kiből meg-
értjük hogy károk esnek az ol-
lyasítónoknak. kikkel *Cyepstiek* az
meny-országok, bánkodni fogh-
nak.

Janos Arpacl

Tanulságunkra *Szent Lélek Isten*
erről nekünk írta, *Szent Lélek* ~~mi~~
mikor lélekben ~~el~~ el ragad *Szent*
lélek Isten erről minékünk s^ép
dolgot mutatja.

Rendvel *Szent Iános* ez képpen
írta az egygyik könyvében, Egy
Angyal úgy mond el fel vón en-
gem egy nagy magas hegyre. mu-
tata nekem *Oregy Szent vára*st az
Istennek lelke.

Várasnak módgyát s^épben meg-
írta mely Isteniől vónla, nagy se-
nyel.

nyelleghez drága kövekhez ha-
sonlatos vala, mint egy tündöklő
laspis kő vólna igaz olynak mon-
dgya.

Sok ékességgel ezeket írta nagy
hossúnak mondgya, tizen két e-
zer futásni földön vólna hosszalá-
ga, az magasságát és szélességét es
egyenlőnek mondgya.

Angyal megh méri *Szent Iános*
látá ég arany mértéckel, az magas-
sága ház negyv^é négy ling embe-
ri mértéckel, szélességét is mikor
megh méré egyenlőnek leli.

Bizonnyal írta az *Szent vára*st
nak tizenkét kő falát, de az vá-
rasnak mind s^ép laspisból mond-
gya az rakását, drágatalosnak s^ép
sár aranyrakásának az rakását.

Sokféle követ és mind drága-
val rakták az kő-falát, laspisnak
mondgya első kő-falát, második

Safirus, az harmadikat Calcedoniusnak, negyedik Smaragdus.

Továbbá mondgya hogy az ötödik volna ssep Szardonix, és az hatodik Sardius volna, hetedik Cry solitus, nyolczad Berillus, kilenczed Topasus, tized Crisopasus.

Tizeneggyedik mondgya hog volna az feynes Hiacintus, tizenketödik mondgya hogy volna drága Ameristus, tizenket falát illenek mondgya Istennek solgáia.

Mondgya hogy volna az senni városnak tizen két kapua, de minden kapu nagy drága kőből ki faragták vala, város piacza mint istia kristall istia arany volna.

Igen feynelnek és világosnak ő az város iria, oraz városban senni nap sem az hold nem sükleges volna, mert az Vr Isten benne lakozék

kozék nagy világos volna.

Víznek szépségét senni lános iria hogy ot látor volna, az ssep folyó víz miként az kristaly ugyan senlik vala, Isten sükiből város piaczan nagy ssepén foly vala.

Szép fák valának ot mind két felől az folyó víz mellet, minden hólnapban tizen két élő fák teremnek vala, fá levelei igen habnosnak az betegülteknek.

Mikor senni lános ezeket látá nagy sózator hallá, hogy az Vr Isten ő hivel immár együtt volt na, az ssep városban nagy Vraságra mind feienkénti hivna.

Nem leszen ugy mond immár ő nekik semmi nyavalyátok, nem lesz sáydalmok keletülések és nagy ohayások, nem lesz hivelnek semmi sűrások semmi ságyások,

Szenni lános ismét sózator hal-

lá

la Christus Iesus Sola, ird meg h te
lános minden népeknek Atyám-
is akaria, az ki Sómiáhozik idő-
iön én hozzám elég lében innya.

Az ki én hozzám akar önie
helyt adok ö néki, csak Sóm fo-
gadgya minden kincsemet adom
ö nékie, nagy idő Istene és kegyes
Atya lések ö néki.

En az hüveknek ferzem az vá-
rast az mellyet telátál, együül la-
kozom én hüveimmel az én
Sönt Atyámmal, én nagy idő va-
gyok és igaz vagyok nem lakom
gonosfbal.

Az kiben Sómait meg h nem fo-
gadgyák nagy károkat valnak, lá-
tod amaz idő mely rakva iüzzel,
bizony abban hulnak, nem időnek
ide az gonosb népek mint az ge-
nosb ebek.

Az hitetlenek és ferietmessek
nagy

nagy iavül mennyenek, és az áis-
koziak és az gyilkosok, kik em-
bert el vesínek, undok ferietmes
parázna népek nagy iavül men-
nyenek.

A ki meg akar bünel rakodni ám
bátor rakodgyék, az ki ferietmes
akar lennie im ferietmeskedgyék,
mind meg engedtem most meg h
el várom egy igen kicsinyé.

Böldog az ember ki meg h fo-
gadgya az én inlésemet, szabad
léb annak az Söp városban min-
denkor bé menni, szabad léb an-
nak az élő-lának gyümölcseben
enni,

Im maydan immár én véget ves-
tek ez rosb világnak, mayd meg h
látjátok az iüzes időban miképpen
bé hulnak, és meg látjátok az iü-
zes időban miképpen ot iárnak.

Hallotok ottan nagy sok iayga-

K s

iást

táft és sok átkozódást, nem nézem Pápát, nem nézem Császárt, sem nem nézem Királyt, az ki gonosb volt mindennek obrom igazán egyaránt.

En híveimmel nagy böldegh-ságval dúcsósságben lakom, minden kincsemet minden marhámat nékik aianlom, az én Anyámmal az Szent Léleckel mindent nékik adom.

En országomat minden embernek egyaránt berzettem, akar Tot légyen akar Rácz légye akar Czigány légyen, csak hogy engemet igen beressen, és igen tiszteljen.

Ezt én is adom mostan tanácsul minden fele népnek, hogy az Vr Istent igen beressék és igen tiszteljük, hogy az szép városban az Vr Istennel mi együtt lehessünk.

Hísbem az Vrak hogy bá me-
nének

nének ha bé boclánaiak, de mint az lopók az drága helytől igen távoly vadnak, ollyakról szölok kik éjtel nappal ördögnek szölgálnak.

Monda az Christus hogy az fertelmes nem mehetne oda, jobboldna azért hogy jó idején minden réa gondolna, jámborlagra tisztalágra Isten országára.

Minden rendeknek Vrnak fegénnek való az menyorság, jó kedvel látya az Christus Iesus ki mindeneri válság, csak hogy meg lássa hogy távól legyen gonosb fajtalanlág.

Az ördög közünk mind éjtel nappal erőssen forgódik, hól mit kaphana ő mindenkoron azon igyekezik, azért megh lássuk fel fegyverkezvén hog ellene állyük.

Testi fegyverrel meg nem győzhényük de lelkevel győzők, mind

éjtel nappal itten kapuiat erőssen
zörgessük, hogy az szép városban
nagy Vrasághra mind feienként
mennyünk.

Ezeker berze Husinak varában
Bornemissza Peter, mikoron látta
hogy csak az testre gondolna sok
ember, Istenerit kére az menyör-
ságra minden igyekezék.

M A S.

Az Horatius második verses könyvének
tizen negyedik Eneke, melyet irt az
Posthumushoz az életnek rövid voltáról,
mely Magyar nyelvre fordítatott
Szikson Tasnadi Péter által.

Notaja: Dicšird az Istent mostan oh én:

LAtod mely rövid mulando
ez világ, El mulik hidgyed
mint sinte az virág, Mert
nincsen benne allandóság, Folyás
sa neki álhatatlanság.

Iára

Iarása vődnek soha megh nem
ál, Mint viznek folyása soha meg
nem bál, Nem kémél senkit megh
az halál, Vénseget nem érhez az
ifjuságról.

Nincs helye hidgyed nála ke-
gyességnek, Szábsor ha áldozna-
is Istenednek, Kik világban az föl-
dönélnek, Nála azok semmit nem
tezenek.

Az bódog olyan nála mint az
begény, Mert az Királyis halandó-
mint begény, Felelő napot ott nem
adnak, Iolikehet az mindenek ké-
válnak.

No azért mint fély ember nyar-
valyátul, Vagy réa következőzen-
dő foglágul, Ne felecs gyenge-
sined az hótul, Avagy testedet az
déli féltű.

Meg kel bizonynyal kofolmod
az halál, Mindeniket kiker ez elc

talált, Megh romlot és lenki nem
taplált, Lelkek mert azoknak te
stokról el vált

Megh váol nijl ván az testi éle-
től, Kazdagságotul házadtul
marhádtul, Szükséghe dtul házas
társó dtul, Ezeknek rövid nyaias-
gátul.

Más helyedben mayd néked ál-
lapodik, Ki miat minden semmi
vé réteik, Az mi te gyúytónél el
kőnik, Ió borodban bővön föld-
is ísik.

Lásad az: ért ne valy kárú éléd-
ben, Szoi gály ístenednek nagy s-
telemben, Földvényül ne ély ir nagy
testben, Semmi nem vihez el
veled az földben.

Tegy íól magadtul míg vagy ez
lágban, Csekedgyél íól mással
ez földön, Annak íe helye migh
vagy ez földön, Ne kapv ez után
te váltságon.

MAS

M A S.

De Dicitate & Petulantia
linguae.

Ad notam: Ióllehet nagy lokat bóltunk:

AZ gonos természet meg rő-
láfárul, Tagainknak min-
den gyaridóságától, Sokan
irnak meg fogyatkozástól, Szól-
lyunk nyelvnek ó ragal mazáfáról.

Szent írásban három gyilkos-
ság vagyon, Szűben reyner gyil-
kosság egyik vagyon, Nyelvel
való öldöklés másik vagyon, Az
harmadik az fegyver miat vagyon.

Nincs ártalmasb az három öld-
öklésben, Mint ki nyelvel megh-
öleik éléiben, Gyaláztatik min-
den ístenségében, Minden nap
hólt eleven sívében.

Bóics Salamon írta az ó k-
vében, Nyelvek hogy vadnak le-
stennek kezében, Halál és élet cse-

Jek e

lekedésben, Neha nyelv őt megh
mi élünkben.

Iőt lehet ez kicsiny tagh mi te
sünkben, De nagy dolgot csele
kedik mindenben, Senki őtet nem
tarthatja köztben, Csak ki feji I
steni biven szívében.

Az nyelv által fármazik az go
nosság, Arulhatás, hízeltetés, csa
lárdtság, Hir név vesző silyesítő lok
gonosság, Anyafiak közöri fok há
borúság.

Vagyunk immár most oly go
nos idöben, Maradásunk nincsen
részességünkben, Gonos nyelvek
miat vagyunk inségben, Megh ő
leinek iámborok ő hírekben.

Ez világbólki kel már annak
ni, Ki részességében akar meg
dni, Ha nem akar minden
kioldni, Nyelvek miá nag
gyakorta meg halni.

Mert

Mert udvarai Vraknak Kirá
lyoknak, Bé ióltotte serege hazu
goknak, Böcölölet nagy vagyon
kárómlóknak, Előmenetelek mint
iámboróknak.

Edes nyelvek mint méz hízelté
kedőknek, Alhatatlóságok nincsen
beszédnek, Vagyon nagy mérte
ge ő kenös nyelveknek, Megh őd
magad az vízre ne vigyenek.

Vadnak olyak kik atányok
magokat, Hízeltető sóckai be
torlóságokat, De ha ki vehetik ió
led iüködar, Meg eszik az dinnyét
meg őd magadat.

Tízesség adáslek az oly ember
nek, Ki zabolát talál az ő nyelv
nek, Nem akar engedni az terma
setnek, Inkáb akar engedni az le
stennek.

En nem örül másnak nyomoru
ságán, Sem csudálkodik más em

ber

beréletén, Inkáb örül más em-
ter tisztességén, Hírén, nevén, min-
len jó szerencséjén.

Még ha másról néki gonoszt
mondandnak, El nem bísi sói et-
lene mond annak, Mert nem örül
más nyomorúságának, Ez ám ter-
méseitek az iámboroknak.

De te czél csapó mire nē nyug-
hatol, Másnak mini ártás azon
gondolkodol, Nem gondolod
hogy nem írtósiuhozol, Mert
erte végre bizony pironkodol.

Lássad azért hogy ne verien az
isten. Tökéltelenségédert ugyan
isten, Mert nem hadgya az igaz-
kat az isten, Téged penig el veszt
hamis hitédben

Lám hallottad régi parasit péld-
dában, Az ki másnak vermet és é-
letében, Nem sok kerülheti el éle-
tében, Maga nyaka szakad belé é-
letében.

Láde